

„Križiak“ Matovič a zjednotená „konzervatívna“ koalícia. Naletia kresťania zase?

Branislav Michalka

7. januára 2023 ✚ *Politika* ✚ *Komentár*

Zdroj: wikimedia commons

Podmienенý reflex slovenského kresťanského voliča

Pokiaľ by si chceli zástancovia evolučnej teórie zaobstarať dôkazy o pretrvávajúcich atavizmoch z predchádzajúcich evolučných fáz v človeku, nikto by im nemohol poslúžiť lepšie ako slovenskí kresťania. Sú totiž držiteľmi pozoruhodného primitívneho reflexu, ktorého spúšťačom je podsunutie určitého obrazu, za ktorým sa nenachádza nič reálne. Stačí zakričať v príhodnej chvíli heslo s kresťanským obsahom, či dokonca len v politických kruhoch sám seba označiť za kresťana, bez toho aby hlásateľ vykazoval v praxi akúkoľvek ochotu skutočne brániť vec kresťanstva, a slovenský kresťan už uteká k volebnej urne, vhadzujúc do nej „kresťanský“ hlasovací lístok.

O tomto pozoruhodnom reflexe zrejme dobre vedia nielen pokrokoví vedci z katedier evolucionizmu, ale aj slovenskí politici. A tak nie je problém kresťanským mlokom, uprostred evolučného procesu, vždy pred voľbami oznámiť, že nejaký kandidát bude neochvejne bojovať za tradičnú rodinu, proti potratom a sexuálnej zvrhlosti, napriek tomu, že predtým štyri roky robil pravý opak. Reakcia sa dostaví okamžite, bez toho, aby sa kresťan pýtal, či sľuby dané v tomto smere v minulosti boli niekedy splnené.

Počas vládnutia sa potom politici veselo zabávajú na kresťanskej hlúposti, vršia jednu výhovorku na druhú a potichu prijímajú pokrokové nariadenia a smernice z Bruselu, pretože všetky vlády boli tak či onak doteraz závislé na Bruseli a jeho pánoch. Týmto smerniciam v konečnom dôsledku aj veria, lebo sú v skutočnosti liberálmi, len tým nechcú kresťanov príliš obťažovať. Vedia, že kresťania ešte stále tvoria takú časť elektorátu, že sa oplatí raz za štyri roky trochu stiahnuť liberálny chvost a vylúdiť zopár „kresťanských“ zvukov, aby mali aj tí tmári radosť, že nechodia k urnám nadarmo.

Šou musí pokračovať

Dlhé roky hralo túto úlohu „odpútavača“ kresťanov od „extrémistických“ konzervatívnych a kresťanských strán KDH. Po jeho odstavení na vedľajšiu koľaj sa ujímajú tejto úlohy rôzne živly ad hoc, podľa aktuálnej politickej potreby.

Pamätáte sa ako pri prezidentských voľbách ešte aj najkovanejší bruselský filister Šefčovič vyťahoval „kresťanské hodnoty“? A to nie kvôli tomu, ako neskôr priznal, aby porazil Čaputovú, ale preto, aby zabránil „populistickým“ kandidátom zahryznúť sa do prezidentského koláča. Potom odletel do svojho eurohniezda, kde ďalej šíri pokrok a „kresťanské hodnoty“ ponechal sladko spinkajúce v politickej špajze. Sú medzi inými zavareninami, a možno sa budú ešte niekedy hodiť.

A tak náš „tatranský tiger“ pamätá kresťanskohodnotového Mečiara aj Dzurindu, Mikloša aj Harabina, Fica aj Radičovú, beztvareho Kisku aj uplakaného Kováča, aby nakoniec dobehol dôstojný pán Halík a spolu s jeho najemeritnejšou a najliberálnejšou excelenciou Robertom Bezákom, požehnal progresívnu pani Zuzanu z pezinskej skládky, nech tí slovenskí kresťanskí dezoláti vidia, že aj ona je odhodlaná garantovať „hodnoty“ do úmoru.

Ďalšou kapitolou v dejinách tejto kresťanskej naivoty sa stal Igor Matovič a jeho koalícia. Všetko sa však začalo oveľa skôr, než sa nad Slovenskom v roku 2020 rozprestrela dúha ďalšej protikorupčnej a proeurópskej vlády, pod vedením trnavského génia. Igor Matovič totiž zamoruje slovenské politické toky a sútoky nejaký ten rok, a preto možno upadol do zabudnutia fakt, že už na počiatku sa tešil priazni niektorých kresťanských demokratov, ako aj proamerických neoconov z okruhu týždenníka *.týždeň*.

Matovič a „duch novembra“

To bolo ešte v oných sladkých časoch, keď Igor Matovič v roku 2012 na Námestí SNP (ktoré sa odvtedy premenovalo na Námestie Slovenského národného povstania), zarazil kolíky svojho stanu a bivoval uprostred námestia ako symbol boja proti korupcii a mafii. A tak ako potkaniar z Hoemlinu lákal deti na svoju písťalku, lákal Matovič na svoje bľabotanie „serióznych“ politikov, vrátane mnohých kresťanských demokratov. Do stanu, ako k veštici Esmeralde, za ním liezli aj také kresťanské veličiny ako Vladimír Palko, či predstavitelia tzv. občianskeho konzervativizmu (po slovensky liberalizmu) ako Peter Zajac alebo Martin Mojžiš. A čo nám zvestoval Vladimír Palko, keď vyliezol z Matovičovho stanu uprostred Námestia SNP? Nanajvýš povzbudivú analýzu: *„Bol som v stane s Matovičom a dýchol na mňa duch novembra“*.

Ani možno netušil, akú pravdu povedal. Pretože „duch novembra“ je duchom gigantického geopolitického a globalistického podvodu práve tak, ako je Matovič (slovami Vladimíra Palka) „klamárom“. A ako sa z uskladňovateľa novembrového ducha v stane stal klamár? Jednoducho, vymyslel si, že ľudia z kandidátky OĽaNO musia ísť na detektor lži. Nuž a keďže sa práve horeuvedené osobnosti nachádzali na kandidátnej listine OĽaNO (!), zrejme v domnení, že dochádza k obnovení inkarnácii kresťanskej demokracie na Slovensku, rozhodli sa v rozhorčení nad jeho nápadom trnavského génia opustiť a buchnúť za sebou dverami so slovami: *„Áno, aj KDS odchádza z kandidátky, s Igorom Matovičom nie je možné byť na tej istej kandidátke už ani minútu. (...) Klame. S klamárom nebudeme na kandidátke už ani minútu. Sľuboval nezávislé osobnosti, ale chce mať v skutočnosti cvičené opice.“*

„Cvičené opice“ pri moci

V roku 2020 však „*cvičené opice*“ vyhrali voľby a zrazu bolo všetko zabudnuté. Niežeby sa predchádzajúcich osem rokov Igor Matovič nesnažil vytiahnuť „kresťanské hodnoty“ vždy, keď to bolo potrebné (čiže pred voľbami). Keďže však voľby nevyhral, nikto mu nemohol vystaviť účet, na ktorom by mu zrátal, koľko tých kresťanských hodnôt vlastne obhájl. A niežeby nad ním neohŕňali „seriózni“ kresťanskí politici nos. Avšak tesne pre voľbami zatrúbil Matovič halali, a sezóna lovu na kresťanského voliča sa začala.

Za týmto účelom si nechal implantovať do OLaNO zvetrané „osobnosti“ z liahne KDĽH (viď Anna Záborská), ktoré urobili za Matoviča väčšinu práce v hŕbe na kresťanského voliča a dodali šialenému zlepecu „konzervatívny“ náter. Podobné „osobnosti“, vypestované v rôznych kvázi kresťanských kolégiách, boli inkorporované aj do ďalších bruseloidných strán, aby rovnako budili dojem, že v týchto stranách je „kresťanská“ a „konzervatívna“ platforma. Tú si nakoniec, ako nevyhnutný doplnok ohlupovania voličov, zaobstaral aj taký „kresťan“ ako Boris Kolár, ktorý pred seba vystrčil „posledného križiaka“ Krajniaka, aby ním zamával kresťanským voličom v ústrety.

Keď nakoniec vyhral Igor Matovič voľby, požíval už vďaka „kresťanskej platforme“ medzi kresťanskými, do slniečkova rozpálenými voličmi, vážnosť „konzervatívneho“ lídra. Akonáhle „zbúchal“ dohromady svoju neprekonateľnú vládu, javila sa radosť pokrokových bruseloidných kresťanov ešte intenzívnejšia: zlý Sauron Fico ležal porazený na zemi (infantilné asociácie na *Pána prsteňov* tvoria jednu zo stálych kulís kresťanov odchovaných v tieni amerikanoidných *think-tankov*), dobrí hobiti cupkali chlpatými nohami po parlamente a za sebou ťahali vrece plné sľubov, ktoré neplánovali nikdy splniť. Jednak vedeli, že sú nesplniteľné, keďže slovenská politika je dokonale závislá od neomarxistického Bruselu, a po druhé, aj keby to tak nebolo, oni samotní podobne ako väčšina obyvateľov Slovenska sú už natoľko nasiaknutí liberalizmom, že by ich od neho nedokázalo odtrhnúť ani stádo stavebných žeriavov.

Trochu škótskeho striku

No a potom prišla studená sprcha, čo by nemalo byť to najhoršie, pretože pre pomätencov boli tzv. škótske streky vždy liečivé. Zatváranie kostolov počas pandemického cvičenia, a to nad úroveň ostatných krajín EÚ, ostrúhanie všetkých mrkvičiek ohľadom úprav potratových zákonov, povinné testovanie a vyhrážanie sa povinným očkovaním (za aktívneho príspevku cirkevných predstaviteľov), tajtrlíkovanie premiéra Hegera s dúhovou zástavkou s výhľadom na nezvratné presadenie bruselskej LGBT agendy a ďalšie „konzervatívne“ a „kresťanské“ lahôdky – to všetko by malo dostatočne presvedčiť kresťanov, že nemajú do činenia s nijakou konzervatívnou koalíciou, ale s nadpriemerne zapáchajúcou skládkou oportunistov všetkých možných odtieňov.

A tu sa dostávame k najaktuálnejšej fáze chameleónizácie Igora Matoviča a jeho nezničiteľného hobitíeho frontu. Vycítiac, že sa blíži čas účtovania a volieb, rozhodol sa opäť vytiahnuť z rukáva kresťanskú kartu. Vďaka svojej šialenej neschopnosti a diletantstvu, ktorú ako netopier dokáže vnímať na základe signálov vracajúcich sa k nemu z okolia vie, že už neobstojí v akejkoľvek časovo verifikovateľnej téme. Musí sa preto spoľahnúť na tú skupinu voličov, ktorí žijú v pohanskej spoločnosti už len nádejou, necítiac záruky svojich stáročných práv od nikoho a o ktorej vie, že ak ju sklame a oklame (tak ako toľkí pred ním), tá mu odpustí a poobzerá sa po ďalšom podvodníkovi, pretože jej nič iné neostáva. Len čakať na ďalšieho Konštantína.

Návrat križiaka Igora

Toto všetko zrejme zväžiac, vstal Matovič z popola ako bojovník proti LGBT agende. Celé tri roky, keď mohol prijať zákony proti LGBT agende, či už v štýle susedného Maďarska alebo po slovensky, bola to práve jeho strana, kde o niečom takom nemohlo byť ani reči. Disciplinovane odmietla ešte aj osihotené zákony, ako bol návrh zákazu vyvesovania dúhových zástav na úradných a vládnych budovách.

Teraz však búši Matovič do LGBT témy ako šaman na tamtam, a to až tak intenzívne, že sa jeho dobre vycvičený premiér začína mykať a ukazovať neposlušnosť. Dobré vie, čo robí a prečo si práve v tejto téme môže s prehľadom dovoliť odporovať svojmu politickému guruovi. Za touto otázkou totiž stojí celá neomarxistická ľahká kavaléria z Bruselu, pripravená okamžite vyraziť pri aj tom najmenšom náznaku nejakého antipokrokového regresu. Ale Heger vie, že to vie aj Matovič. A Matovič vie, čo Heger robí – hrá v danom tandeme toho „dobrého policajta“, ktorý manifestuje Bruselu: nebojte sa, to len ujo Igor potrebuje trochu ohlúpnuť kresťanov, keď bude po všetkom, ideme ďalej podľa plánu.

Len zlé správy

A tak je len na slovenských kresťanoch, či opäť budú utekať ako somárík za mrkvou, na ktorú nikdy za daných okolností nemôžu dosiahnuť. Kým bude Slovensko členom Európskej únie, kolosu, ktorý si vzal ako prvoradú úlohu realizáciu neomarxistickej revolúcie, tak sú podobné očakávania len prejavom falošného optimizmu ohľadom vlastnej pozície vo svete, ktorý už nevykazuje takmer žiadne kresťanské znaky.

Kresťania by sa preto mali radšej sústrediť na dva druhy politických aktivít: odpor voči EÚ (s vedomím, že pád tohto kolosu je veľmi nereálny a v žiadnom prípade by neznamenal návrat kresťanstva, len možno oslabenie agresívnej protikresťanskej agendy) a prípravu na disidentstvo, resp. katakomby. Pokiaľ má nejaká strana v programe vystúpenie z Európskej únie, je vhodné ju voľiť, pokiaľ už má katolík nejakú povinnosť zúčastňovať sa volieb. Bez ohľadu na to, že zvyšok jej programu je trápne amatérsky a celá vec je zrejme odsúdená na neúspech. Je to len vyjadrenie nejakého aspoň trochu racionálneho strategického postoja a šanca nevyzerať po voľbách ako idiot.

Je však možné, že práve táto pozícia činí niektorým kresťanom mimoriadnu radosť. V tom prípade mi neostáva nič iné, len zaželať im v novom roku v tejto ich radosti to najlepšie a pochváliť sa, že predsa len aj ja, hoci spenglerovsky opisujem „*optimizmus ako zbabelosť*“, disponujem na rozdiel od pohana Spenglera jednou optimistickou správou, ktorú som počul opakovať nedávno mužov v zastaraných ornátoch: Syn Boží prišiel na svet, umrel, vstal z mŕtvych a spasí všetkých, čo v Neho veria pravou vierou. A tento pocit večného víťazstva mi postačí aj vtedy, keď celý slávny slovenský parlament pohltia útroby Zeme.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/kriziak-matovic-a-zjednotena-konzervativna-koalicia-naletia-krestania-zase/>